

08092018 Rozenburg VE2 - KMD VE1 (uitslag: 7-4):

Rozenburg uit, altijd lastig (ook al is het de 1^e keer en waarschijnlijk ook de laatste):

We vertrokken slechts met 14 man, want de overige 9 hadden om uiteenlopende redenen afgeschreven. Zo een uitwedstrijd is altijd leuk, want er gebeurt altijd wel wat en daar wordt dan nog jaren over nagepraat. Met name in de Tesla van Arnaud was het lachen, gieren, brullen en dat was niet van de motor, want die heeft de Tesla niet. De stemming zat er dus al vroeg in. Bij aanvang van de wedstrijd stonden we echter direct met de rug tegen de muur, terwijl we afgelopen donderdag nog zo scherp hadden getraind. De eerste kansen waren voor Rozenburg, maar Tic Tac Theo dacht, laat ik ze een beetje helpen, en scoorde de 1-0; een duel vlak voor het doel, een bal die net voor langs ging en TTT met de hete adem van de spits in zijn nek, was zijn zenuwen niet voldoende de baas en kon zijn voet niet meer weghalen. Maar anders had die spits hem toch wel gemaakt, zo verklaarde hij na afloop. Door deze niet zo tactische actie krijgt hij de Johnny trofee een week te logeren. Voorin kregen wij wat kansen, maar die werden (nog) niet benut. Vervolgens een afgeslagen aanval, een ingooi, een bal voor de pot en in de kluts rolde de bal pardoes in ons netje, ook al deed Carlos Santana nog zo zijn best dit te verhinderen: 2-0. Ook Rik James had het moeilijk met de behendige spits en het lukte niet om hem het scoren te beletten: 3-0. Het laatste wapenfeit van de 1^e helft was een bal, die niet goed werd uitgespeeld en onder druk bij de tegenstander terecht kwam, die de stand van 4-0 op het scorebord zette. En o wat was Meester Rob hier boos over. Met de start tussen de benen dropen we af naar de kleedkamer om ons te herpakken. Na de opbeurende woorden van onze aanvoerder, rechtten we de ruggen en startten de 2^e helft agressiever. Weer een volop aanvallende tegenstander, maar deze keer stuitten ze op onze muur van verdedigers, die elke keer de bal terug veroverden, waarna wij konden gaan opbouwen. Deze keer geen doorjooptbal (is ook eigenlijk een korfbalterm), maar toch kwam de bal terecht bij Joop!, die Arnaud Tesla vrij zag staan en niet verzaakte: 4-1. Wij werden als maar sterker en misten nog een handvol kansen, maar toch vanuit een vrije trap, die niet goed werd ingeschat door de keeper, of het was de verdienste van Bickel Beer, feit was dat de bal op zijn hoofd terecht kwam en daarna voor de voeten van Drs. J. die waarschijnlijk met zijn buitenkantje rechts zo de bal onhoudbaar naast de keeper schoot: 4-2. Dit smaakte naar meer, dus werd TTT gewisseld en kwam Frankie Guitar de gelederen versterken. Al snel stond het echter 5-2, maar we gaven niet op, ook niet na de 6-2 en we bleven voetballen. Ook Swansie Swansie deed zijn stinkende best na vele maanden van afwezigheid op het veld, maar na een mislukt schot, verdiende hij toch een wissel. Verder heerste Pistolen Paultje op het middenveld en is weer helemaal op zijn oude niveau en speelde vaste aanwinst Patrick Lambic ook zeer solide en verdiende een flesje bier na afloop. Bij ons scoort een nieuwkomer (bijna) altijd, dus ook Dennis de Mennis, die na een rush over de as van het veld alleen voor de keeper niet faalde: 6-3. Maar ook Rozenburg gaf nog niet op en dacht met 7-3 de eindstand wel bereikt te hebben, maar toen TTT de bal uit de sloot ging halen, die hij er bij het inschieten in had geschoten, zag hij Sjef toch nog de eindstand bepalen door eveneens alleen voor de keeper de juiste hoek te kiezen: 7-4. Zo hadden we de 2^e helft toch nog gewonnen (en de 3^e helft ook). Na afloop was het al snel weer erg gezellig in en buiten kleedkamer en werd het nieuwste ondergoed geshowd. Moe en een beetje voldaan togen wij weer huiswaarts, deze keer met de pont naar Maassluis, om er toch nog een leuk uitje van te maken.

